

NURCIK (1) *sb m*

N sg nurcik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Dem. od „nurt” ‘prąd, pęd wody’: Tãmże v zamku Mintãwã leniwa W łãkomã Wiłłę nurćik fwoy wylewã. KlonFlis G.

AKtt